

מדוע אין העולם מזדעזע מן הטרור הערבי -

ומזדעזע מן הטרור הנגדי הישראלי?

לרדיו רמזק היתה גירסה פשוטה: "זהו עבודה ישראלית!"
מחשבה רומה עלתה בדעת רבים פכוב דוריהאריק. כי הוין מישראלי, מי יכול היה להיות מעוניין בטבח אתונה בשעה זו?
 הגירסה עצמה היתה, כמוכב, מגוחכת. כפי שאמר השבוע האלוף (מיל.) אהרון יריב: "הנשק מס' 1 שלנו במילחמה בי טירור הוא אירגוני המחבלים עצמם!"
 ואכן — פעולת אתונה באה, כאילו, על פי הזמנה. היא הסיחה מעט את דעת הקהל העולמית והסקנדינבית מין הביזיון הגדול בלילהאמר, שאותו יחסה העיתונות העולמית לשרותיהבטיחון המהוללים של ישראל.

אין זו הפעם הראשונה שפידאיון פלסטיניים מכצעים פעולה נגד דאיישראלויים בדיוק בשעה שהעני רב זועם על ישראל.

בפעם הראשונה זה קרה אחרי הפלת המטוס הלוכי בסיני — פרשה שהקימה את העולם כולו נגד ישראל. בשיא הזעם העולמי על ישראל תקפו פידאיון את השגרירות הסעודית בחארטום, הרגו דיפי לומטים מערביים.
 מירחץהדמים בנמלהתעופה באתונה, בו נהרגו שני אמריקאים ואוסטרי, ובה נפצעו כ-50 יוונים, אמריקאים ואחרים — אף לא אחד מהם ישראלי או יהודי — נראתה כחזרה מדוייקת על פרשה זו. התלוצץ השבוע דיפלומט אמריקאי ב" תיאביב: "מה יש? למלך חוסיין יש אירגון פידאיון. לעיראק ולסוריה יש

העולם הנאור נפתחה תהום של חוסר תקשורת. אין זה עניין של מחדל הסברתי, וגם לא של אנטישמיות.
 בשביל ישראלים רבים, הריגת אדם חף מפשע, תוך כדי מירדף אחרי פידאיון, היא לכל היותר טעות מצערת, או מיש גה טכני. זה יכול לקרות בשרותיהבטיחון חוץ הטובים ביותר.
 בשביל אדם נורמלי מבחון, זהו רצח, פשוטו כמשמעו. כאשר רצח זה בוצע, כדעת עיתוני סקנדינביה, עלידי שליחים רשמיים של מדינת ישראל, תוך מה ש נראה להם כקלותדעת וזלזול בחיי אדם — זה רק מחמיר את היחס אליו.

חוסרתיקשורת זה, המחמיר והולך מחודש לחודש, נוגע ביחס העולם לשני הצדדים: הן לפלסי טינים, הן לישראל.

כלבים שוטים וקומנדו

ב עיני ישראלי, הפלסטינים הם מחבלים ומרצחים, ויש להתייחס אליהם כאל כלבים שוטים. מדינת ישראל, לעומת זאת, היא בסדר גמור, מדינה הוד מאנית ואחרת, הנאלצת להתגונן בפני רוצחים אלה, שהם אויביה ואויבי האנושות. הצרה היא ששתי ההערכות האלה אינן מקובלות על העולם. לא רק אנשים ניט רליים, אלא גם ידידים מושבעים של ישראל, כופרים בשתייהן.
 העולם יודע שהפידאיון הפלסטינים נוקי טים בשיטות וזועזועות, ושרוב פעולותיהם

בעובדה פשוטה זו טמונה גם התשובה לשאלה אחרת המטרידה את הישראלי המודאג: איך זה יכול להיות שאחרי כל התבוסות, המפלות, הכישלונות והביזיונות שנחלו אירגוני המחבלים, הם עדיין מסור גלים לפעול, לעורר רעש בעולם, לפגוע באנשים — ואף להגחיל כישלונות לשרור תיבהיטחון המתוחכמים של ישראל?
אירגוני הפידאיון ממשיכים לפי עול, והפלסטינים ממשיכים להיות גיים לשודותיהם, מפני שאין להם כל ברירה. ממשלת ישראל סגרה בפניהם כל מוצא אחר.
 כל הכרזה של גולדה, אכן ודיין על

מאוס לנו

עד אתונה

פידאיון. למוסקבה יש פידאיון. למה שלא יהיה גם לישראל אירגון של פידאיון פלסטיניים?
היתה זאת, כמוכב, הזעה. אבד היא מחתירה אמת יסודית: גם הכי טירור הפלסטיני, וגם הטיוריהננגי הן ירדו זה מכבר מפסי ההיגיון.
 העולם התחיל למאוס בשניהם, להתייחס אליהם כאל שתי כנופיות בינלאומיות. בין הפלת המטוס הלוכי ורצח חרטום, רצח לילהאמר והטבח באתונה, הלך ונעלם ההבדל בעיני הציבור העולמי.

..האשמה היא בנו...

ב עיני הישראליים, ובצדק בעיני כלליתיקשורת הישראליים, נראה טישטוש זה כתופעה מחסירה. אך אפשר להשוות רוצחים ומחבלים, החורגים נשום וידידים, לדוחמים האומצים הפועלים נגד הרוצחים והמחבלים?
 השוואה זו נראתה לרבים כדבר כה מיפי צלתי, עד שהתקשו למצוא לו הסבר, בין ההסברים שהועלו:
 ● העולם הוא אנטישמי, ומתנכל לי ישראל וליהודים;
 ● זהו מחדל הסברתי ישראלי.

הביע את שתי הגירסות בצורה נוקבת ישעיהו בן-סורת בידועות אחרונות, כאשר ניסה להבין מדוע הזדעזעו הנורבגים ב הריגת המארוקאי החף מפשע, שנרצח בי טעות בלילהאמר. כתב בן-סורת, בועם עצור: "איראפטר לחשוד בשילטונות נורבגיה שהם חזורים איבה לישראל. אף על פי כי נוהגת נורבגיה בפרשה זו כאילו איננה יודעת מפני מה ישראל או ידידה ונאמניה בעולם — מתגוננים... דבר זה, יותר מכל דבר אחר, מצביע על זיהו ישראלי בעולם, ועל התעלמות מדעת מצורכי הגנתה... פירוש הדבר ש האשמה היא בנו, במחדל הסברתי..."
 בין אנשים כמו ישעיהו בן-סורת ובין

ההחלטה הנחושה של ישראל שלא לאפשר את הקמתה של מדינה פלסטינית, או אף להכיר בעצם קיומם הלאומי של הפלסי טינים — מגייסת אל שורות אירגונים אלה מתנדבים חדשים, מדרבנת אותם לפעולות, ומבטיחה להם אהדה בעולם.
 אנשים טובים בעולם — וגם אנשים הי אוהדים את ישראל, כמו רוב רובם של אורחי נורבגיה — אינם מוכנים לתמוך בפעולות, ומבטיחה להם אהדה בעולם.
 אנשים טובים בעולם — וגם אנשים הי אוהדים את ישראל, כמו רוב רובם של אורחי נורבגיה, למתייחסת בהערצה לגיבוריהמחותרת שלה עצמה, שפעלו נגד הכובשים הגרמניים.

כך נוצרה, במקרה הטוב בוי תה, מעין נייטרליות של העולם התרבותי, המתייחס ככסודה הי מהזעה כהפנה גם לטיוריוסטים הפלסטיניים, וגם לאנטיטיוריוסי טים הישראליים.
 מצב זה יכול להימשך שנים על גבי שנים, ללא פיתרון, כשרצח רודף טבח ו טבח רודף רצח — עד אשר יקרה אחד משניים: היסול אירגוני הפידאיון או שיי נוי יחסה של ממשלת ישראל לבעייה הי פלסטינית.
שתי האפשרויות נראו השבוע רחוקות מאוד — כמרחק שבין הי עיירה לילהאמר ליד אוסלו ובין נמליהתעופה פיריאוס ליד אתונה.

משום כך מרבים עיתוני העולם לדבר על "אירגוני התנגדות" או "אירגוני קר מנדור", בנוסח המהתלת האנטינאצית ב אירופה, בעוד שישראל מדברת על "איר גוני מחבלים". משום כך נראים גם מעשי הוועה הנוראים ביותר כביטוי ל"תיסכול ויאוש", שאין לכעוס עליהם יותר מדי, יחס סלחני כזה למעשיזוועה, המבור צעים בשם מילחמתחופש, אינו חדש או יוצאדופן, ואין הוא שמור לערבים דור קא. אנשי הפל"ן האלגירי ביצעו מעשי זוועה מחרידים, רצחו ללא הבחנה זקנים, נשים וילדים צרפתיים. בכל זאת זכו כי אהדה כללית בעולם, וצרפת נאלצה להי

כנע בפניהם. לאותו יחס זכו אנשי הי וויאטיקונג, שערכו שחיטות אכזריות בי יותר בכפרים שכבשו. הם הרגו לא רק את נאמניסייגון, אלא את נשותיהם וילדי הם, לעיתים בשיטות מחרידות במיוחד.

השאלה היא: איך זה קרה ש אירגוני הפידאיון קיבלו בעיני הי עולם איצטמה זו של דוחמליחופש ואירגוניהתנגדות?

סלידה וגם אהדה

דבר אינו נובע ממחדל "הסברתי" ישראלי, אלא ממחדל ישראלי עמוק הרבה יותר. מחדל זה מסביר גם את היחס הדו-ערכי כלפי ישראל עצמה, למרות שיטותיהם הזועזועות, הצניחו אירגוניהפידאיון במשוי מתם העיקרית: להחדיר לתודעת העולם שקיים עם פלסטיני, ושי נשלדה ממנו הזכות היסודית לי חיים ודחירות.

אילו הציעה ישראל פיתרון כלשהו לי בעייה הפלסטינית, היה לה סיכוי לבודד את אירגוני הפידאיון — כל עוד אלה מתנגדים לכל פיתרון סביר, אולם ישראל נוקטת בעמדה הנראית לעולם לא פחות בלתי-סבירה מזו של הפידאיון עצמם, וכאשר אירגוני-טרור כושל ומדינה ריבוי נית שופעת-כוח נוקטים גישה בלתי-הגיני נית — נוטה העולם להאשים את המדינה.

הן פעולות-טירוף, פשוטו כמשמעו. **מדוע, אם כן, מתייחס אליהם העולם בפחנות?**

מדוע הוא מוכן לשרר רוצחים וחוט פים, לפעמים אף מבלי שיופעל עליו לחץ? מדוע אין הוא מזדעזע ממעשיהם כמו שצריך, ואינו תומך בפעולות-הנגד של ישראל? מדוע ועדות עולמיות נגד הי טירור נשארות ללא תוצאות?
 ההסבר לכך אינו טמון בכוח הדיפלומטי של העולם הערבי, או בהשפעה סובייטית, או באדישות ובאנטישמיות. הוא נובע מן האופי הכפול של אירגוני הפידאיון עצמם.

המצע הרישמי של אירגונים אלה שולל את קיומה של מדינת ישראל, ורוצה כי חורבנה. חוץ מן השוליים המטרופים של השמאל החדש האירופי, אין איש במערב ובמזרח תומך ברעיון זה. אילו היה תוכי גם של האירגונים מתמצה במצע זה, היה העולם שם מומן קץ למעשיהם ומוציא אותם אל מחוץ לחוק הבינלאומי, לא רק להלכה אלא גם למעשה.
אולם בעיני העולם, אין זה התוי כן היחיד, או אף העיקרי, שג הי אירגונים הפלסטיניים. העולם רוי אה בהם גם תוצאה של הטרנדריה הפלסטינית, תוצאה של עם מדוכא ומעונה, הלוחם על זכותו לחיים, אחרי שמוזדנתו נכבשה בידי ישי ראל.